

Jézus az emberek javát szolgálta

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jónás 3:4-4:6; Máté 5:43-47; Márk 8:22-25; Lukács 19:38-42; 1Korinthus 13; Filippi 2:3-5; Jakab 2:14-17

„Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöli a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kiscsirkéit a szárnyai alá; és te nem akartad” (Mt 23:37).

Gördeszkás fiatalok ide-oda cikáznak egy adventista gyülekezet főbejárata előtt szombat délelőttönként, a szombatiskola és az istentisztelet alatt. Miért? Azért, mert ez a gyülekezet egy ifjúsági központban tartja az összejöveteleit, egy gördeszkapálya mellett. Ha valaki azt gondolná, hogy nem szívesen látják őket, bosszankodnak miattuk, akkor téved!

A város önkormányzata az ifjúsági bűnözés arányának a növekedését a park létesítésével kívánta csökkenteni. A fiataloknak biztosítani akartak egy helyet az egészséges kikapcsolódáshoz. Amikor elkészült a központ és a gördeszkapálya, az önkormányzat vezetői azt akarták, hogy egy egyházi közösség istentiszteleteket tartson az ifjúsági központ területén. Úgy érezték, hogy az egyházi jelenlét pozitív erkölcsi hatást tehet a parkba járó fiatalokra. Felajánlották a lehetőséget több keresztény egyház gyülekezeteinek, de csak egy fogadta el – az, amelyik szombat délelőttönként tart szombatiskolát és istentiszteletet.

Az adventista gyülekezeti tagok lelkesen költöztek be a központba, mert a gördeszkázókkal is kapcsolatba kívántak lépni. Ők így határozzák meg a „gyülekezet” fogalmát: egy közösség, amely nem önmagáért létezik. Minden gyülekezetünknek ezt a meghatározást kellene magáévá tennie!

JÓNÁS NINIVÉBEN

Milyen komoly problémát fedezhetünk fel Jónás hozzáállásában (Jón 3:4-4:6)?

Jónás a könyv 4. fejezetében leül a nagy várostól, Ninivétől keletre. Már befejezte az ítélet üzenetének hirdetését, amit Isten rábízott. Minden eszébe jut, ami addig történt: az utazása, hogy mennyire nem akart Ninivébe menni, a menekülési taktikái. Isten azonban ragaszkodott hozzá, hogy Jónás visszatérjen a küldetéséhez. Aztán ott volt a háromnapos epizód a hal gyomrában, majd pedig a hosszú út a partról az ország belsejébe. És mindez miért? *Azért, hogy Isten eltérjen a szándékától és kegyelmezen ennek a hitvány népnek? A nép megtért, ekkor viszont Jónás érezte úgy, hogy elárulták, semmibe vették, kihasználták. Azt remélte, a százhuszezer fős város pusztulása bebizonyítja, hogy Isten valóban jobban szereti kiválasztott népét, és igazolja Jónás gyűlöletét a niniveiek iránt.*

Miről olvashatunk Lk 19:38-42 verseiben? Hogyan viszonyult Jézus Jeruzsálem városához?

Jónás után nyolcszáz évvel Jézus számárháton haladt egy dombtetőn, ahonnan elé tárult Jeruzsálem látképe. *„Áldott a Király, ki jő az Úrnak nevében!”* – hallatszott a kiáltás. Majd visszhangzott a remény szava: *„Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban”* (Lk 19:38)! A városhoz közeledve, a dicsőséges bevonulás közepette Jézus megállt és sírva fakadt. *„Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat!”* (42. vers, RÚF) – mondta.

Figyeljünk fel az ellentétre! Jónás kelleetlenül engedett Isten parancsának, aligha törődött Ninive lakosainak a jólétével. Jézusnak viszont egyetlen teher nyomta a szívét Jeruzsálemhez közeledve: hogy lakói elfogadják az üdvösséget, amit nekik felkínál, amiért olyan nagy árat fizet.

Két város: Ninive és Jeruzsálem. Két hírnök: Jónás és Jézus. A különbség magáért beszél. Jézus példázza az önzetlen, gondoskodó hozzáállást – az emberek javát akarja. Adja az Úr, hogy Isten kegyelme által mi is jézusi lelkülettel közeledjünk az elveszettekhez!

Mi a szerepe az önzésnek abban, ha valaki eljut oda, hogy nem foglalkoztatja mások üdvösségének kérdése?

A „MÉGIS” ELV

Egy leprás közeledik Jézus felé és gyógyulásért könyörög. Az általánosan elfogadott bölcs tanács, hogy ezt az embert el kell szigetelni. Jézus tiszta, mégis megérinti és meggyógyítja (Mt 8:1-4). Miközben Jézust kihallgatják, Péter háromszor is megtagadja (János 18. fejezet), viszont a feltámadás után, azt követően, hogy alaposan megvizsgálta Péter szívét, Jézus mégis visszafogadja a szolgálatába (János 21. fejezet). A korinthusi gyülekezet nem hajlandó elismerni Pál tekintélyét és befolyását, az apostol mégis szolgál nekik (2Kor 12:14-15).

A „mégis” vagy „annak ellenére” elv alapvetően fontos, ha be akarjuk mutatni annak a jellemét, aki mindenki javára vágyik. „Az emberi lelkek milliói vannak kiszolgáltatva arra, hogy elpusztuljanak; a tudatlanság és a bűn láncjaival vannak megkötözve, és talán sohasem volt még alkalmuk arra, hogy halljanak Krisztus érettük való szeretetéről. Vajon, ha a mi helyzetünk éppen az ellenkezője lenne az övékének, kívánnánk-e valamit tenni, és mit? Mindezt – persze, csak amennyire erőnk engedi – kötelesek vagyunk érettük megtenni. Krisztus életszabálya, amely az ítélet alkalmával vagy felment, vagy elítél, a következő: *»Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal«* (Mt 7:12)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 546. o.).

Ez az „arany szabály” alapvetően fontos a szolgálatközpontú gondolkodásnál, amikor az ember először is nem arra gondol, ami neki magának hasznos, hanem arra, hogy mi válik annak a javára, akinek szolgál.

Milyen döntő szempontokra hívta fel Jézus a figyelmet a következő versekben? Mt 5:43-47; Lk 6:27, 35; 23:34 Hogyan viszonyuljunk tehát az ilyen emberekhez?

Jézus arra kér: szeretetet tanúsítsunk az emberek iránt, legyünk kedvesek, „annak ellenére, hogy” gyűlölnék vagy ellenségnek tekintenek bennünket. Figyeljük meg azt is, hogy Jézus az ilyen magatartást és hozzáállást Isten jellemével hozza összefüggésbe. *„Hanem szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva, és nagy lesz a jutalmatok, és a magasságos Isten fiai lesztek, mert ő jóságos a háládatlanokhoz és a gonoszokhoz is”* (Lk 6:35, ÚRK).

Hogyan értjük azt, hogy Isten „jóságos a háládatlanokhoz és a gonoszokhoz is”? (Miért jelent választ ez például a következő kérdésre is: Miért megy jól időnként a gonoszok sorsa?) Hogyan jön a képbe a Róm 2:4 versében megfogalmazott gondolat?

„A SZERETET SOHA EL NEM FOGY”

Jézus szerint az a két nagy parancsolat, hogy szeresd Istent és szeresd a felebarátodat (Lk 10:27-28). Azt is elmondta, hogy ki a felebarátunk (Lk 10:29-37). Nem kérdés az sem, hogy Jézus a földi élete elejétől a végéig Isten tiszta szeretetét mutatta be, aki maga a szeretet (1Jn 4:16). Amennyiben tehát Isten jellemét kell tükröznünk, ha azt kell bemutatnunk az embereknek, hogy Ő valóban létezik és milyen is igazából, akkor szeretnünk kell!

Gondoljuk ezt végig egy másik oldalról! Az emberek mindig is legfőképpen arra a „kifogásra” hivatkozva utasították el Jézust és a kereszténység egészét, hogy milyenek a keresztények.

Milyen példákat említhetünk a történelemből vagy akár a mai időkből arra, hogy „keresztények” vagy legalábbis önmagukat „kereszténynek” nevezők rettenetes dolgokat követtek el, időnként éppen Jézus nevében? Vajon nem pontosan ettől óv *Dániel próféta könyve* (Dán 7:24-25; lásd még Róm 2:24)?

Nem csoda tehát, hogy a történelem során és a mi időnkben is sokan elfordultak az egész kereszténységtől. Éppen ezért még erősebb, sürgetőbb a szükség, mint valaha, hogy a saját életünkkel mutassuk be Krisztust az embereknek! Ezt pedig semmivel nem lehet jobban, hathatósabban kifejezni, mint az életünkben meglátszó jézusi szeretettel.

Olvassuk el 1Korinthus 13. fejezetét! Pál szerint mi a szeretet? Mi nem nevezhető annak? Mit tesz a szeretet, és mit nem tesz? Röviden: hogyan fejeződik ki a szeretet a keresztények életében? Hogyan kapcsolódik ez a kérdés ahhoz, hogy milyen bizonyágként kell élnünk a környezetünkben? Ami pedig még fontosabb: Mi az, amin változtatnunk kell ahhoz, hogy ilyen szeretetet tudjunk tanúsítani?

A MÁSODIK ÉRINTÉS

Milyen lelki tanulság rejlik abban, hogy a vak ember nem gyógyult meg azonnal Jézus első gyógyító érintése után (Mk 8:22-25)?

Miután Jézus „ráköpött” a férfi szemére, megérintette, majd megkérdezte tőle: „*Látsz-e valamit*” (Mk 8:23, ÚRK)? Vajon miért „köpött” Jézus a szemére? Az ókori irodalomban találunk rá példát, hogy az orvosok nyálat használtak a gyógyításhoz. Az itt említett csoda emlékeztet egy másikra, ami nem sokkal korábban történt, amikor is Jézus a Tízváros területén meggyógyította a süketnéma férfit (lásd Mk 7:31-37). Viszont a vak ember meggyógyítása abban különbözött Jézus minden más, feljegyzett gyógyító csodájától, hogy ezt két fázisban hajtotta végre.

Olvassuk el ismét Mk 8:23-24 verseit! Hogyan értsük a férfi válaszát erre a kérdésre: „*Látsz-e valamit?*”

„*Látom az embereket, mint valami járkáló fákat*” (24. vers, ÚRK). Vagyis, csak azért tudta megkülönböztetni az embereket a fáktól, mert mozogtak. Lelki értelemben hogyan vonatkoztathatjuk ezt az esetet a saját életünkre? Lehet, hogy miután Jézus megnyitja lelki szemünket, még nem áll helyre egészen a lelki látásunk. Az embereket olyanak látjuk, mint a „fákat”, csak tárgyaknak tekintjük őket. Ez jelentheti például azt, hogy továbbra is vakon elmegyünk mellettük, nem vesszük észre bennük a valós szükségletekkel küzdő, valós embereket.

Vajon mi lehetett az oka annak, hogy Jézus szándékosan két szakaszban gyógyította meg ezt a férfit (Mk 8:25)?

A történet szövegkörnyezetéhez hozzátartozik, hogy közvetlenül a csodás gyógyítás előtt Jézus másfajta vaksággal találkozott - a tanítványai nem értették meg a szavait: „*Vigyázzatok, őrizkedjetek a farizeusok kovászatól és a Heródes kovászatól*” (Mk 8:15)! Azt hitték, arra utal, hogy nincs elég kenyérük a hajóútra. Jézus vakoknak nevezte őket: „*Van szemetek, és mégsem láttok*” (18. vers, ÚRK)?

Nem csak az egyházon kívül van szüksége az embereknek Jézus gyógyító érintésére, mert az egyház körein belül is létezik vakság. Részleges látású gyülekezeti tagok, akik az embereket csupán statisztikai adatoknak, tárgyaknak tekintik, nem törődnek azzal vagy észre sem veszik, hogy sok, „Krisztusban újszülött” távozik csendben a gyülekezet hátsó ajtaján. Nekik is szükségük van Jézus második érintésére, hogy világosabban lássanak mindent, és jézusi módon tudják megszeretni az embereket!

A MÁSOKRA ÖSSZPONTOSÍTÓ GYÜLEKEZET

„Semmit sem cselekedve versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbnek tartva magatoknál. Ne keresse senki a maga hasznát, hanem mindenki legyen tekintettel a másokra is. Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt” (Fil 2:3-5, ÚRK). Hogyan szabják meg az életünket az ebben a szakaszban kifejezett elvek? Hogyan hassanak nemcsak a gyülekezeti tagokkal, hanem a környékbeliekkel való kapcsolatainkra is?

Amikor Jézus a földön járt, nem önmagára gondolt. Programját az határozta meg, hogy mások javára vágyott. Szolgálatá során nagyrészt olyan helyzetekre reagált, amikor valaki megakasztotta abban, amit éppen csinált: amikor Jairus közbeszólt és megkérte, hogy siessen a házához, gyógyítsa meg haldokló kislányát. Majd pedig ebben megakasztotta egy asszony, aki tizenkét éve vér-folyástól szenvedett (lásd Mk 5:21-43).

Az egyház Krisztus szíve és keze a földön. Jézus mindennél jobban szereti az embereket, és a valóban hozzá tartozó egyházra ugyanez igaz. A gyülekezeteknek megvannak a napirendi pontjai és célkitűzései, és ez teljesen rendjén is van. Viszont a feltétlen szeretet az emberek iránt időnként arra fog bennünket készíteni, hogy félretegyük az előre meghatározott napirendünket, főleg ha az akadályozza Isten szeretetének bemutatását. Sok gyülekezet a fontossági sorrendjének elején látja a keresztséget. Valóban csodálatos, ha valaki megkeresztelkedik, a Mt 28:19 versében megfogalmazott felszólításnak tesz eleget. Csakhogy mi készíti a gyülekezetünket arra, hogy kereszteljen? A saját érdekeinek a szolgálata? Az, hogy a keresztségek révén jobb színben tűnhet fel, a lelkésze pedig elismerést kaphat? Vagy pedig az az őszinte vágy vezet bennünket, hogy a környékbeliek is teljes, bővülködő életet élhessenek, mivel elfogadják Krisztust (Jn 10:10), *mindent* elfogadnak, amit Ő felkínál, azért, mert mi a legjobbat kívánjuk nekik? Egy város egyik lehangoló negyedében a gyülekezet hajléktalankonyhát működtetett, amire nagy szükség volt. Egyszer viszont a lelkész kijelentette: „Be kell zárunk a konyhát, mert nem hoz keresztségeket!” Egy másik gyülekezet éppen elkészült az új imaház építésével, amire nagyon büszkék voltak. Amikor a lelkész felvetette: hívják be a környékbelieket a gyülekezetbe, pl. szünidei bibliatáborra vagy egészségügyi állapotfelmérésekre, és így az emberek megismerkedjenek a gyülekezeti környezettel, az volt az *elsődleges* szempont, hogy féltek, mert az új szőnyeget hamar bepiszkolják és az új mellékhelyiségeket megrongálhatják. Hasonlítsuk össze ezt a két gyülekezetet azzal, amelyik a gördeszkapálya mellett tartotta összejöveteleit!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, „Példaképünk” c. fejezet, 13-18. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Egy fogyatkozásod van” c. fejezet, 436-440. o.

„Annak érdekében, hogy minden társadalmi osztályt elérjünk, ott kell találkoznunk velük, ahol éppen vannak, hiszen kevesen fordulnak hozzánk maguktól. Nem kizárólag a szószékről hangozva érintheti az emberek szívét az isteni igazság. Krisztus felkeltette érdeklődésüket, amikor közöttük járt, mint aki a javukat akarja. Felkereste az embereket napi foglalatosságaik közben, és őszinte érdeklődést tanúsított hétköznapi ügyeik iránt” (Ellen G. White: *My Life Today*. 186. o.). Milyen igaz sok emberre ma is, különböző okok miatt, hogy „kevesen fordulnak hozzánk maguktól.” Éppen úgy, ahogy Jézus eljött a földre, hogy megkeressen ott, ahol vagyunk, nekünk is ezt kell tennünk másokkal! Olyan sok ember él a világban, és annyi mindenre van szükség! Sok sebből vérző, megtört hely a föld, amelyen fájdalommal küzdő, összetört emberek élnek. Sokan csak arra vágnak, hogy legyen valaki, aki meghallgatja őket, akihez szólhatnak, aki törődik velük. Gyülekezeti közösségként természetesen képesnek kell lennünk bizonyos mértékig a fizikai szükségleteket is enyhíteni. Vigyáznunk kell, nehogy mi is abban vétezzünk, amitől Jakab óvott: azt mondjuk, hogy hiszünk, miközben a cselekedeteink nem ezt mutatják. Érdekes még, hogy ezt a figyelmeztetést Jakab nem az étrenddel, az öltözködéssel vagy a magaviselettel, hanem a rászorulóknak nyújtandó segítséggel kapcsolatban fogalmazta meg (lásd Jak 2:14-17)! Bárki mondhatja, hogy van hite, de az a hit igazi fokmérője, ahogyan a „felebarátunkkal” bánunk.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Nevezzünk meg néhány bibliai személyt, akik önzetlen gondoskodással szolgáltak! Például „*Joppében pedig volt egy nőtanítvány - név szerint Tábita, amely azt jelenti: Dorkász, azaz zerge -, aki sok jót tett, és alamizsnát osztogatott*” (ApCsel 9:36, ÚRK). Mit tesz a gyülekezetünk, hogy segítsen az embereknek a mai „Joppében”?
2. Könnyű jót tenni, amikor ezért elismernek, megdicsérnek és a „jócselekedetek” példáiként emlegetnek bennünket stb. Viszont mi van akkor, ha úgy segítünk, hogy arról senki nem tud, nem hall, sőt (a megsegített személyen vagy személyeken kívül) mást nem is érdekel?
3. Megkérdezték egy kereszténytől, hogy mi az élete célja, amire ezt felelte: „Adni és semmit nem várni cserébe.” Mennyire fejezi ez ki a keresztény magatartás lényegét?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:
GYÓGYÍTSD MEG SZEMEIM!

Vak az útfélen:
én vagyok.
Azt hittem már
mindent látok, tudok,
de micsoda balga gondolat,
még azt sem tudom igazán
ki vagy?

- Örökkévaló Isten,
óh, Te Nagy!
Jóságodat fel
nem foghatom.
Csak állok itt
az útfélen vakon.
S kiáltozok: Uram!
Uram Jézusom!
Csak láthassalak,
azt kívánom!
Gyógyítsd meg szemeim
homályát, nagyságodat
ne ködön át lássák!
- Ismerjelek meg
tisztán, egészen
és menjek feléd
hittel, merészen.
S Te mondd!
Nyíljon meg szemem!
Nyíljon meg úgy,
ahogy akarsz!
- Lássak, mint
a jerikói vakok.